

És en la solitud que encara ets viu,
és en aquest silenci, en aquesta ombra
que perfuma de dol aquesta landa
que encara ets viu. I en el ramatge es daura
la llum de sol d'aquest matí que plora
tanta mort, tanta cendra que fumeja.
Dreça't ben alt, i oblida el foc que et crema.
Encara ets viu. Tot el bust, cada branca,
cada abella que et volta a prop, l'oreig
que cap al tard et breçarà amb cançons
per fer de cada cel petits jardins...
És en la solitud que encara ets viu.
És en aquesta mort que encara ets viu.

Més amunt, més ran de cel,
avui reposa Sunion, sol,
només el fil teixit de nit i de pleniluni asserenat li vetlla el son.

Nosaltres sabem que potser mai més no hi tornarem, a la platja
[de l'aigua blava,
ni veurem un altre cop aquest sol de l'horabaixa
en cada plec del marbre que encara serva l'esforç de l'home
per embellir de presents cada engruna de futur que desconeix.

Deixarem, però, que el record en faci nous esbossos
que endolceixin encara més el bell estiu d'aquests indrets tan
[vells
i ens sabrem vells, també,
i esdevindrem captaires,
captaires de vida i captaires de temps.

I més enllà del nostre temps
hi haurà d'haver un nou cel, un nou espai,
un temps sense record, un temps etern, un no temps,
un temps de solitud, de mort, d'obaga,
una terra despoblada i buida
i grisa i pedregosa.
En quin paradís seran tots els colors d'aquest nostre present?
I no hi haurà enlloc la llum, només tenebres
i no hi haurà ni un vespre ni un matí
i el nom de la terra i el nom de les aigües
ja no serà un nom, ni un record,
només la terra i només el mar,
aquesta terra i aquest mar
que ens són ara record d'altres records
i vida d'altres vides
i paraules d'altres paraules.
I regnarà aleshores, per sota de la volta,
l'espectre del silenci de la paraula.

Recordes els silencis,
els acords, potser, de les estones que es perdien,
et recordes per racons de carrers oblidats,
recordes perfums d'aigües de reialmes virginals,
recordes petits cels i llits de seda blanca.

Et fas abismes que et sembla que el vent de nit
ha fet encara més pregons,
et negues el cos en els rierols d'un temps que ja no saps ben bé
[si va ser teu.

Cerques acords de fuga en el no-res.